

Usnesení

Krajský soud v Praze jako soud druhého stupně projednal v neveřejném zasedání konaném dne 19. prosince 2018 stížnost odsouzeného **Martina N** narozeného proti usnesení Okresního soudu v Kladně číslo jednací 6 PP 93/2018-95 ze dne 9. listopadu 2018 a rozhodl

takto:

Podle § 149 odstavec 1 písmeno a) trestního řádu se napadené usnesení ruší **a znovu se rozhoduje** tak, že

podle § 88 odstavec 1, 4 trestního zákoníku se žádost odsouzeného o **podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody**, který mu byl uložen rozsudkem Krajského soudu Brno sp. zn. 52T 6/2008 ze dne 22.7.2008 **zamítá**.

Odůvodnění:

Shora citovaným usnesením byla zamítnuta žádost odsouzeného o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody vykonávaného na základě rozsudku citovaného v jeho výroku s odůvodněním, že odsouzený nesplnil podmínky stanovené pro podmíněné propuštění § 88 odst. 1 tr. zákoníku.

Proti usnesení podal odsouzený po jeho vyhlášení stížnost. V jejím písemném odůvodnění uvádí, že od něj lze očekávat vedení řádného života, protože je ve výkonu trestu poprvé a dosáhl již přerazení z věznice se zvýšenou ostrahou do věznice s ostrahou, netrpí podle znaleckého posudku žádnou duševní poruchou a jeho pobyt na svobodě není z psychiatrického hlediska nebezpečný. Má za to, že okresní soud neodůvodnil, proč jeho žádost zamítl. Nesouhlasí s názorem okresního soudu, že v jeho chování nedošlo k žádnému posunu. Považuje napadené usnesení za chybné a uvádí, že nemá v úmyslu opakovat stejnou trestnou činnost nebo páchat jinou a žádá o přezkoumání rozhodnutí.

Krajský soud z podnětu podané stížnosti přezkoumal správnost výroku napadeného usnesení, proti kterému mohl stěžovatel podat stížnost, a řízení jemu předcházející a dospěl k závěru, a posoudil věc takto:

Řízení, které předcházelo napadenému usnesení, nevykazuje vady. Okresní soud provedl dokazování v rozsahu potřebném pro rozhodnutí, správně aktualizoval poznatky k osobě odsouzeného až ke dni konání veřejného zasedání. Jednotlivé důkazy provedl v zákonné formě a to za respektování všech práv odsouzeného, takže po procesní stránce nelze řízení před okresním soudem ničeho vytknout.

V napadeném usnesení okresní soud vysvětlil, jaké jsou podmínky pro podmíněné propuštění podle § 88 odst. 1 tr. zákoníku včetně toho, že je nutno splnit všechny současně. Dále vyjádřil názor, že odsouzený splnil časovou podmínku, a konstatoval, že od rozhodnutí o předchozí žádosti odsouzeného uplynula stanovená lhůta. Učinil závěr, že odsouzený svým chováním a plněním povinností ve výkonu trestu prokázal polepšení a ocenil celkové výsledky, kterých podle hodnocení dosáhl.

Žádosti odsouzeného okresní soud nevyhověl, protože je u něj obava, že by v případě podmíněného propuštění nevedl řádný život. Vycházel při tom především ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a psychologie, jejichž cílem bylo posoudit, zda

je pobyt odsouzeného na svobodě nebezpečný, ale i to jaké je u něj riziko selhání a další okolnosti. Z těchto posudků okresní soud zjistil, že pobyt odsouzeného na svobodě sice není z psychiatrického hlediska nebezpečný, ale nelze u něj vyloučit riziko dalšího agresivního protispolečenského chování a dosud u něj nedošlo ke změně v postojích, v seberegulaci, sebereflexi a náhledu. Lze proto jen dodat, že pokud chování odsouzeného, které vedlo ke spáchání trestného činu, bylo ovlivněno jeho osobnostními rysy, nelze při nedostatečné sebereflexi a nedostatečné schopnosti seberegulace učinit závěr, že by u něj nehrozilo opakování závažné trestné činnosti násilného charakteru.

Okresní soud proto důvodně posoudil proto riziko recidivy u odsouzeného jako příliš vysoké. Tento závěr okresního je plně v souladu s provedenými důkazy a proto důvodně dospěl k závěru, že třetí zákonnou podmínku již odsouzený nesplnil.

U odsouzeného by mohlo dojít k podmíněnému propuštění až po výkonu dvou třetin uloženého trestu, což okresní soud respektoval, ačkoli neuvedl, že vycházel při rozhodování i z ustanovení § 88 odst. 4 tr. zákoníku. Toto ustanovení však dále stanoví, že osoba odsouzená pro trestný čin vraždy podle § 140 tr. zákoníku (což odpovídá právní kvalifikaci podle § 219 tr. zákona v době, kdy bylo ve věci odsouzeného rozhodováno), může být podmíněně propuštěna, nehrozí-li s ohledem na okolnosti činu, za který byla odsouzena, a povahu její osobnosti opakování spáchaného nebo jiného obdobného závažného zločinu. Ačkoli soud prvního stupně necitoval podmínky k podmíněnému propuštění podle uvedeného ustanovení, fakticky však posuzoval právě hrozbu opakování trestné činnosti, jak vyplývá z § 88 odst. 4 tr. zákoníku.

Za tohoto stavu se tedy stížnostní soud ztotožnil s názorem okresního soudu, že podmínky pro podmíněné propuštění ve smyslu § 88 odst. 1,4 trestního zákoníku v případě odsouzeného splněny nejsou. Nedostatek napadeného usnesení spočívající v neúplné citaci příslušného ustanovení napravil tím, že napadené usnesení zrušil a sám ve věci rozhodl znovu tak, jak je ve výroku uvedeno.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není další řádný opravný prostředek přípustný.

Praha 19. prosince 2018

Mgr. Josef Gotěk v.r.
předseda senátu